

kan se noget sundhedsfagligt behov for af hensyn til patientsikkerheden, som sådan set er det, der driver vores autorisationsordninger, at indføre en autorisationsordning for social- og sundhedsassistenter.

En autorisationsordning indebærer jo en vis indskrænkning i den fri og lige adgang til erhverv, som er grundlovens udgangspunkt. Helt grundlæggende har det derfor været regeringens opfattelse, at der skal udvises tilbageholdenhed med at fravige det udgangspunkt. Det nævner jeg også, fordi nogle måske vil trække andre faggrupper frem, som har fået en autorisation, og sige: Hvis den gruppe skal autoriseres, er det så ikke mindst lige så vigtigt, at social- og sundhedsassistenterne skal autoriseres?

Der vil jeg bare ligesom i den forudgående debat sige, at virkeligheden jo leves herfra, hvor vi er, og vi må leve med de beslutninger, der er truffet historisk. Regeringen har det helt overordnede synspunkt, at vi skal være meget tilbageholdende med autorisationsordninger, fordi de altså hæmmer den fri og lige adgang til at udfolde sit erhverv.

Det er en tilbageholdenhed, som også skal ses i lyset af, at formålet med autorisationsordninger på sundhedsområdet er at styrke patientsikkerheden og fremme kvaliteten af sundhedsvæsenets ydelser på områder, hvor andres virksomhed kan være til særlig fare for patienten. Det følger af § 1 i den autorisationslov, som Folketinget vedtog inden sidste sommer.

Det centrale spørgsmål, som beslutningsforslaget rejser om autorisation af social- og sundhedsassistenter, kræver derfor en afvejning af på den ene side hensynet til patientsikkerheden og på den anden side hensynet til den fri konkurrence. I den forbindelse kan der især være anledning til at spørge, hvilket ansvar og hvilke muligheder en arbejdsgiver har for at sikre fornøden kvalitet i opgavevaretagelsen. Man må også vurdere, om der er mulighed for vejledning og supervision fra umiddelbart foresat personale med videregående uddannelsesmæssig baggrund.

Når regeringen hidtil har afvist at indføre en autorisationsordning for social- og sundhedsassistenter, hænger det bl.a. sammen med, at regeringen har vurderet, at social- og sundhedsassistenternes grundlæggende uddannelse ikke sigter mod selvstændig varetagelse af opgaver, der sædvanligvis frembyder særlig fare for patienterne. Uddannelsens formål er, som det står i loven om grundlæggende social- og sundhedsud-

dannelser, at kvalificere eleverne til selvstændigt at varetage og tilrettelægge sammensatte aktivitets- og omsorgsopgaver, herunder koordinerede og undervisende funktioner samt grundlæggende sundheds- og sygeplejeopgaver. Dette indebærer jo ikke nødvendigvis, at social- og sundhedsassistenterne som samlet personalegruppe uddannes til opgaver, der indebærer særlig fare for patienterne. Det har efter regeringens opfattelse været et centralt punkt.

Jeg er så helt opmærksom på, at nogle social- og sundhedsassistenter efterfølgende modtager oplæring eller andre former for efter- eller videreuddannelse, som gør, at de rustes til at udføre opgaver, som rækker videre, end hvad der er forudsat i den grundlæggende uddannelse til social- og sundhedsassistent. Men det gør det imidlertid ikke nødvendigt af den grund at autorisere hele den samlede gruppe.

Her lægger jeg også vægt på, at den gruppe, vi taler om, jo er en gruppe, der helt overvejende er beskæftiget i den offentlige sektor, hvor de offentlige arbejdsgivere også uden en autorisationsordning har mulighed for – og sådan set også en pligt til – at undersøge sundhedspersonalets grundlæggende faglige kvalifikationer. En af mulighederne er at bede om dokumentation for eksamen i forbindelse med ansættelse. Hertil kommer, at de offentlige arbejdsgivere har mulighed for at afgrænse og kvalitetssikre social- og sundhedsassistenternes opgavevaretagelse. Social- og sundhedsassistenternes umiddelbart foresatte – læger og ikke mindst sygeplejersker – har en vidtstrakt adgang til og faglig baggrund for at udstikke konkrete faglige retningslinjer, yde vejledning og supervisere særligt i forbindelse med de opgaver, som mange social- og sundhedsassistenter dygtiggør sig til efter endt uddannelse.

Det er samtidig værd at huske på, at social- og sundhedsassistenter i deres virksomhedsudøvelse også uden at være omfattet af en autorisationsordning er underlagt Sundhedsstyrelsens tilsyn. Social- og sundhedsassistenterne er også uden en autorisationsordning omfattet af Patientklagenævnets kompetence på helt samme måde, som autoriserede sundhedspersoner er det.

Kl. 15.50

Samlet set har det været og er for nærværende fortsat regeringens opfattelse, at der ikke af hensyn til patientsikkerheden er nogen tvingende grund til at indføre en autorisationsordning for social- og sundhedsassistenter. Og når der